

Vicent Peña

Homèrides

Premi Ibn Hazm
Ajuntament de Xàtiva

Des que has perdut la plena confiança
en el record –el record ben entès
com una maquinació de l'ànima–,
t'has trobat a raig fet que aquells lligams
amb el cor, les entranyes i altres fòtils
han esdevingut més que enrevessats,
desmesuradament irreductibles,
i no t'embolcallen altres penombres
que el dubte, el vertigen i la temença

MNEMÒSINE

Pots abaixar l'esguard i retenir
en algun punt recòndit de la clepsa
les pàgines soltes d'uns quants capítols,
però no el llibre sencer que descriu
fil per randa cada un dels episodis
que han passat del tot desapercebuts.
Això deu constar en un altre tipus
de registre, un detallat inventari.
Val a dir que amb les lletres acaçades
has quedat per a llarg temps ben servit,
per bé que sempre és d'agrair –i tant!–
unes certes dosis de recordança,
la imatge que esdevé sobre el prestatge
reservori de sentit a la vida.

FACÈCIA

Si tot va a cor què vols i vent en popa
i, a més a més, promet uns resultats
únics i magnífics, quasi superbs,
què t'inquieta?, per què no ets capaç
d'encaixar una broma com aquesta?
Ja fa temps que hi penses, que avalues
els pros i els contres, algunes seqüeles
i uns quants malginys hostils, indesitjables,
però sempre conclous amb el mateix
corollari suat, cansat de sempre,
que no hi ha cap manera de sortir-se'n.
Deixant de banda especulacions
que no duen enlloc i altres foteses,
el quefer és clar com l'aigua, insoluble.

TACTE

Ets discret, no un cicerone loquaç.
El jaç només el mostres al desig
que tritlleja sovint entre les quatre
parets d'aquesta casa. No et cal més
que el que tens i el que fidelment t'encercla.
Ets un diletant de la intimitat,
un cec de llum, gelós de gelosia.
En totes les finestres has posat
cortines, i forrellats en les portes.
Avorreixes el vidre que revela
la presència i després la fa pública,
i has deixat d'aspirar tan sols a allò
que saps que no pots haver amb els ulls
ni amb els dits allargassats del teu tacte.

REGUARD

Des que has perdut la plena confiança
en el record –el record ben entès
com una maquinació de l'ànima–,
t'has trobat a raig fet que aquells lligams
amb el cor, les entranyes i altres fòtils
han esdevingut més que enrevessats,
desmesuradament irreductibles,
i no t'embolcallen altres penombres
que el dubte, el vertigen i la temença,
fins al punt que tot esforç per copsar
l'espectre del ver i l'aura del bé
corre el perill de caure en un estat
greu de frenesia i desesperança.
D'una tal recompensa en deus ser digne.

CLAR I RAS

Que la mort és consubstancial a la vida,
això ja ho sabíem, però no sospitàvem
que el món orbita al voltant de la malaurança.
Se'ns va prometre un idil·li en la naixença,
una estada, si no còmoda, suportable,
i ja veus en quina farsa ha quedat la cosa.
Més que una broma de mal gust, una fal·làcia,
un parany parat per quin déu incontestable.
I ara, amb bona lletra, redactes la missiva.
Encara deu ser prompte per a l'apocalipsi.
No has de témer res si perds més hores que en guanyes.
D'aquesta fruita en pots traure el suc necessari.
Estoic, t'hauràs d'acostumar a fer de víctima.
Un capteniment atàvic, sinònim d'home.

FUNAMBULISME

Consola't pensant en la il·lusió,
un conhort sense fonament real
que situes per damunt de la llei;
embriaga't, després, d'aquesta befa;
despulla't la pell i qualsevol víscera,
i no lluites ni tremoles, espera,
no articules cap mot innecessari
ja que, dominat per la hilaritat,
no podràs deixar de caragolar-te
de riure. Així és, doncs, aquesta tramoia,
un espectacle punyent sense actors
ni públic i alguna gent que hi transita.
Per molt estrany que sembla, el món no gira,
fa equilibris sobre la corda fluixa.

DIÀSPORA

D'un temps ençà t'has dedicat a una
més que notable i profitosa tasca:
busques en l'espill una cara amiga
i únicament hi trobes el reflex
del teu rostre. El teu nom i el teu llinatge
no són més que una mera circumstància.
Tota la gent dels voltants conté parts
del teu cos, fins i tot del teu caràcter,
i et fa freqüentment la sensació
d'estar disseminat per totes bandes,
com la cendra d'un incendi. Ets tu
i molts alhora. La pols del desert
s'incrustarà en les parets, mentre tu
faràs un altre pas vers la diàspora.

L'ÀGORA

És inútil voler fer-te sentir
en aquesta àgora a vessar d'orelles
sordes o ambicionar si més no
que algú s'esforce per llegir-te els llavis.
En l'interior d'un temple bastit
sobre la sorra, no queda ningú
que s'escolte el vent, tot just el ressò
del que un dia va ser companyonatge.
Ets el rei del teu món, que no en tens d'altre,
l'artífex d'un edifici esculpit
en la roca i hissat a la mesura
de la teua talla, i malgrat això
no ignores la infinitud d'altres mons
que al teu entorn giren o sucumbeixen.

A TEMPS

Ara et ve a la memòria per què,
tal com una corrua de formigues,
els dies no aparenten més que instants
encadenats uns darrere dels altres.
Aquest reguitzell de vicissituds
és del cert l'argúcia que la vida
fa servir per convèncer-nos tothora
de prosseguir preant-la i abraçant-la.
A voltes, però, et fa la impressió
que el temps avança molt més que les busques.
Què és un segle sinó un segon fugaç?
Si només el present té transcendència,
aquells records de l'any de la picor
no valdran ni l'hàlit que els donà forma.

ENGRUNES

Sens dubte que és millor això que res.
Algú t'ha invitat a entrar en el joc
i tu, dúctil, hi has acceptat de grat.
Les regles, estrictes i inconfusibles,
van coneixent-se sobre el terreny, cada
pauta, alguna tria, certes hipòtesis.
No són, tanmateix, iguals per a tots.
Tot déu ho sap i prefereix no admetre-ho.
I ara trobes que, potser, més que un joc,
es tracta només d'un fals simulacre,
un número de fira per passar
el temps, una tàctica. Entens, però,
que no has fet res, ni de lluny, per difondre-ho.
Això són figures d'un altre paner.

EXHORTACIÓ

I potser hi ha alguna cosa de ver
en el que afirmes, però, a fi de comptes,
el pas del temps no ens en dóna un exemple
decisiu, més aviat ordinari.

Et guardaràs prou de comptar els fulls
del calendari i els tic-tacs del cor,
de mudar de pell, d'idiosincràsia,
perquè ja no et commou cap negligència
inexcusable. Després de tot, cal
que ajudes a augmentar l'emoció
sentida en cada instant, que no relegues
els càrrecs a l'oblit, ni cap promesa,
que faces per manera d'enllestir
com més prompte millor aquesta tasca.